

Annabel

6 oktober. Met mijn armen rond mijn 8 maanden zwangere bolle buik en temidden van al onze vrienden, mocht ik 29 verjaardagskaarsjes uitblazen. Ik wenste dat de baby nog wat zou wachten. Ik was uitgerekend voor 8 november. We waren pas verhuisd, pas veranderd van vroedvrouw, nog geen babykleertjes of -bedje klaargezet, er was nog geen centrale verwarming en de herfstkoude liet zich al voelen. O ja, en de baby lag nog in stuitligging, een manuele kering was gepland. Die avond besliste het 'PLOP' van mijn vruchtvliezen er anders over: de baby was op komst. Een thuisbevalling, waarop ik gehoopt had, zat er nu niet in.

Een opgewonden telefoontje naar Hilde later vertrokken we richting Sint Blasius. Omdat er nog geen weeën te bespeuren waren, werden we giehelig aan onszelf overgelaten in een bevallingskamer. Tussen de beenbeugels door probeerden we nog wat te slapen.

7 oktober. 's Morgens ving ik een gesprekje in de gang op: 'Dat madammeke krijgt geen ontbijt, die wordt ingeleid.' Dat ging verdorie over mij!!! Ingeleid? Hoezo, ik was nog geen 8 maand zwanger? Verontwaardigd mengde ik me in het gesprek, waarna de beslissing werd overgelaten aan mijn gynaecoloog, Boelens. Gelukkig stond hij open voor een natuurlijk verloop van arbeid en bevalling, en dus kreeg ik tot de avond respijt om de weeën vanzelf te laten opkomen. Het ontbijt smaakte heerlijk.

Na zijn avondlijk tennisuurtje sprong hij nog even binnen: de arbeid was gestart: weinig pijnlijke buikkrampen, maar er zat blijkbaar toch schot in de zaak, de ontsluiting vorderde. Ik kreeg preventief een infuus met antibiotica omdat er nog geen resultaat was van de streptokokkentest, en voor de rest moest ik elk uur een kwartiertje verplicht op mijn rug liggen met een monitor om mijn buik gespt. De uren kabbelden verder, de shiften van de ziekenhuisvroedvrouwen regen zich aan elkaar, en met elke nieuwe vroedvrouw probeerde ik een band op te bouwen. Precies daarom was ik naar een zelfstandige vroedvrouw gestapt, om me te laten begeleiden door een bekende, maar een bevalling is onvoorspelbaar en zo'n lange ziekenhuisarbeid had ik niet verwacht. Tegen dat de weeën pittig werden - het was reeds laat op de avond - kreeg ik een jonge vroedvrouw aan mijn bed die mijn mond deed openvallen van verbazing... toen ik haar naam vroeg, antwoordde ze doodleuk 'ik wens niet op die manier met mijn patiënten om te gaan.' Slik. Wat een 'hartverwarmende' band, wat een pech. Veel tijd om me daaraan te storen had ik niet, want het werd serieus. Waar mijn man me bij de eerste de weeën nog kon steunen met een massage, kon ik nu enkel nog een onbeweeglijke aanraking verdragen. Tot slot eiste ik absolute stilte en onbeweeglijkheid op... enkel zo kon ik de weeën aan.

8 oktober. En toen brak het moment aan waarop ik het niet meer zag zitten. Gelukkig had ik nog mijn schitterende joker achter de hand! Nee, geen epidurale verdoving. Ik vroeg mijn man om vroedvrouw Hilde op te trommelen. Hoewel dit een ziekenhuisbevalling was, had ze een natuurlijk verloop, voorwaarde voor haar om er een rol in te kunnen spelen. De laatste, heftige centimeters van mijn ontsluiting stond Hilde als een meelevende, professionele coach aan mijn rechterzijde, mijn man als liefdevolle rots in de branding aan mijn linkerzijde, en aan mijn voeteinde een heel publiek van 'belangstellenden,' dokters in opleiding die netjes gevraagd hadden of ze bij mijn bevalling aanwezig mochten zijn. Een vaginale stuitbevalling is blijkbaar een vrij uitzonderlijk gebeuren. Ze konden me allemaal gestolen worden, met mijn 2 coaches aan mijn zij. Bij volledige ontsluiting moest ik zowaar nog wachten met persen 'probeer dat maar eens!' 'eerst moest dokter Boelens opgetrommeld worden. Die stuitligging, daar moest de dokter bij zijn. Met een verlossende kreet begon ik mijn baby eindelijk naar buiten te duwen, maar meteen werd ik door Hilde gecorrigeerd: 'als je roept stuur je je kracht naar boven, gebruik je kracht om naar beneden te duwen.'

Bij een stuitbevalling wordt de baby letterlijk opgevangen, de dokter raakt het kind niet aan zolang het niet volledig geboren is. Toch mocht ik eventjes voelen toen het poepje geboren was... ik voelde een jongen (we wisten het geslacht niet). Om kwart voor 2 glibberde ons kindje de wereld in. Het was een meisje! Door de druk tegen haar poep was haar vagina danig opgezwollen... Hilde kreeg van Boelens een memorabele klapzoen om hun succesvolle samenwerking te beklinken, en wij waren de koning te rijk met onze kerngezonde, 3,1 kg wegende, natuurlijk geboren dochter Annabel.

Trouwens, als je het haar nu vraagt vindt ze dat zij toen helemaal niet verkeerd lag. Neenee, al die Andere kindjes liggen verkeerd, want die liggen ondersteboven!